

Heilige mannen in as

Miljoenen Indiase heilige mannen en ook vrouwen komen elke vier jaar bij elkaar in wat de Kumbha Mela heet. Elke drie jaar vindt deze gigantische samenschooling plaats op een andere pelgrimsplaats. Elsja en ik waren erbij in de plaats Haridwar, aan de oever van de Ganges, in de voetheuvels van de Himalaya. De heilige Ganges splitst zich daar in verschillende armen, waartussen zandbanken zijn, die nu vol stonden met grote en kleine tenten. Het krioelde van heilige en minder heilige mensen. Wij besloten om het omheinde kamp van de Naga Babas te bezoeken.

Naga Babas zijn heilige mannen die zich helemaal insmeren met as en verder geen kleren dragen. Ze zien er vervaarlijk uit, als grijze zombies met witte horizontale strepen op voorhoofd en armen, symbool van aanhangers van de god Shiva. Ze dragen hun haar torenhoog op het hoofd en kralensnoeren om de hals en hebben grote koperen drietanden bij zich. Ze staan bekend als rebels en kunnen, wanneer geprovoceerd, gevaarlijk zijn. De hele dag roken ze *ganja* (wiet) in *chillum*pijpen. Hun tenten stonden in keurige rijen naast elkaar, met voor elke tent een kampvuurtje. Ondanks hun woeste uiterlijk groetten de Babas ons vriendelijk, met brede grijnzen vol wit-blikkerende tanden. Sommige pelgrims gingen bij een Baba aan het vuur zitten om raad te vragen voor een paar roepies beloning.

Rondslenterend hoorden we opeens wild getrommel en liepen op het geluid af. Op een open stuk zagen we een Naga Baba een wilde dans uitvoeren. Zijn asgrijze gestalte sprong lenig op en neer in het ritme van trommelende Babas in de tenten er omheen. De danser, die woest zwaaide met zijn koperen drietand, had als enig kledingstuk een tros koperen belletjes dat aan een touw op zijn geslacht hing. Het hele zaakje hopte rinkelend op en neer met zijn sprongen. Het ritme was opzwepend en de danser leek in trance en onvermoeibaar tot hij zich uitgeput op de grond liet vallen. In de stilte die volgde was het alsof we zelf uit een trance kwamen.

Bij een vuur voor een tent zag ik verderop een oude Naga Baba zitten, die naar boven wees. Ik keek omhoog, maar zag niets bijzonders. Verder keek ook niemand naar boven. Opeens realiseerde ik me dat de Baba zijn arm permanent omhoog hield. Een man naast mij, die mij zag staren, fluisterde me toe: 'Dat doet hij al twaalf jaar en blijft hij doen tot hij Verlicht is.' De betrokken Baba zag mij kijken en wenkte ons nader met zijn andere hand. Aarzelend gingen we op een mat bij zijn vuur zitten. Een discipel vroeg in het Engels waar wij vandaan kwamen. Terwijl ik antwoordde keek ik tersluiks naar de hand in de lucht. Deze was volkomen verschrompeld tot een klauw. De nagels waren lang en geel uitgegroeid en verdraaid. Ik vermoedde dat er geen gevoel meer in zat, maar dat het verdorringsproces heel pijnlijk geweest moest zijn.

De discipel zei dat de Baba ons wilde zegenen en gebaarde ons om naar hem toe te buigen. Elk kregen we een forse stip van as op ons voorhoofd gedrukt. Wij dankten hem buigend en legden bij het verlaten wat roepies om de mat.

Uit het boek: 'Onderweg...Avonturen en inzichten van een Wereldreiziger.'

Door: Sanatan de Jongh Swemer